

Buletin legislativ

Noiembrie-Decembrie 2010

Drept administrativ	1
Drept bancar	2
Contracte	7
Dreptul muncii și securității sociale	8
Energie	13
Protecția mediului	15
Drept fiscal	16
Legislația jocurilor de noroc	19
Dreptul asigurărilor	21
Achiziții publice, concesiuni, parteneriat public-privat	22
Drept imobiliar	28

Noiembrie-Decembrie 2010

Buletin legislativ

Drept administrativ

Denumirea actului normativ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2010 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare a infrastructurii („**O.U.G. nr. 105/2010**”)

Publicație Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790/25.11.2010

Intrare în vigoare 25 noiembrie 2010

Dispoziții principale O.U.G. nr. 105/2010 aprobă Programul național de dezvoltare a infrastructurii („**Programul**”), prezentat în concret în cadrul anexei aferente. Necesitatea adoptării acestui act normativ este motivată în preambul, unde se arată că situația infrastructurii condiționează dezvoltarea economică, afectând mediul de afaceri, având totodată consecințe de natură socială sau de mediu. De asemenea, se precizează că implementarea Programului va urmări modernizarea infrastructurii în conformitate cu standardele europene, stimulând atragerea de proiecte de investiții și creșterea economică, și va facilita crearea unor locuri de muncă.

Prin intermediul dispozițiilor O.U.G. nr. 105/2010 se stabilesc condițiile utilizării creditelor necesare pentru punerea în aplicare a Programului. Astfel, creditele bugetare și de angajament aprobate pentru proiectele cuprinse în anexă nu pot fi virate și utilizate cu altă destinație. Creditele de angajament prevăzute pentru anul 2010 nevalorificate vor fi reportate cu aceeași destinație în anii următori. Creditele bugetare prevăzute în anul curent, neutilizate până la sfârșitul exercițiului bugetar, pentru care nu sunt constituite obligații de plată, vor fi cuprinse în anii următori cu încadrarea în valoarea totală aprobată pentru fiecare proiect, precum și în sumele aprobate prin strategia fiscal-bugetară, fără majorarea cheltuielilor totale aprobate anual.

Obligațiile ordonatorilor de credite sunt indicate în cuprinsul prevederilor O.U.G. nr. 105/2010, stabilindu-se printre altele că aceștia vor trebui să notifice prestatorilor, executorilor și furnizorilor sumele cuprinse în Program la credite bugetare, în termen de 30 de zile calendaristice de la aprobarea bugetului de stat, precum și de la aprobarea rectificărilor bugetare anuale.

În același timp, ordonatorii de credite trebuie să întocmească și să actualizeze

împreună cu prestatorii, executanții și furnizorii, graficele de execuție/livrare, atât fizice, cât și valorice. În sarcina ordonatorilor de credite este determinată și obligația de a recepționa servicii, lucrări și produse în limita creditelor bugetare anuale și trimestriale aprobate cu această destinație, în măsura în care au fost executate/livate servicii, lucrări sau produse cu respectarea prevederilor contractuale.

Punerea în aplicare a dispozițiilor O.U.G. nr. 105/2010 referitoare la reportarea creditelor de angajament nevalorificate, la creditele bugetare neutilizate sau la redistribuirile posibile între sursele de finanțare se poate realiza doar prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministerelor de resort.

Neconformarea față de aceste prevederi poate atrage răspunderea materială, disciplinară sau penală a persoanelor responsabile.

Autor

ruxandra.frangeti@tuca.ro

Drept bancar

1. Modificarea cerințelor de capital și a politicilor de remunerare aferente instituțiilor de credit

Denumirea actului normativ	Legea nr. 231/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a altor acte normative
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826/10.12.2010
Intrare în vigoare	13 decembrie 2010, cu excepția unor prevederi speciale care vor intra în vigoare la data de 1 ianuarie 2011, respectiv la data de 31 decembrie 2011
Legături cu alte acte normative	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului („ Legea Bancară ”)
Legături cu acte normative aplicabile la nivelul UE	Directiva Comisiei nr. 2010/16/UE din 9 martie 2010 respectiv Directivei Parlamentului European și a Consiliului de modificare a directivelor 2006/48 și 2006/49 în ceea ce privește cerințele de capital pentru portofoliul de tranzacționare și re-securitizare, precum și procesul de supraveghere a politicilor de remunerare
Dispoziții principale	Scopul modificărilor aduse Legii Bancare este de a asigura reflectarea în legea română a dispozițiilor Directivei Comisiei nr. 2010/16/UE din 9 martie 2010 respectiv Directivei Parlamentului European și a Consiliului de modificare a directivelor 2006/48 și 2006/49 în ceea ce privește cerințele de capital pentru

portofoliul de tranzacționare și re-securizare, precum și procesul de supraveghere a politicilor de remunerare.

Astfel, prima modificare semnificativă privește includerea expresă în cadrul formal de administrare a activității instituțiilor de credit a politicilor și practicilor de remunerare concordante cu o administrare sănătoasă și eficace a riscurilor. De asemenea, în legătura cu același aspect, Banca Națională a României („BNR”) este împuternicită să colecteze informații cu privire la numărul persoanelor încadrate în categorii de remunerație care depășesc 1 milion Euro sau echivalent și la categoriile de beneficii oferite acestora, precum și să raporteze informații în legătură cu aceste persoane către Comitetul Supraveghetorilor Bancari Europeni.

În același sens, se completează obligația instituțiilor de credit de a stabili reglementări interne cu privire la politicile și practicile de remunerare.

Este de asemenea subliniată importanța cooperării BNR, în cadrul procedurilor de autorizare, cu Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, pentru obținerea de informații referitoare la entitățile supuse autorizării.

În ceea ce privește organele societare de conducere, se precizează expres ca activitatea acestora este guvernată nu doar de legislația societăților comerciale, ci și de normele emise de către BNR în aplicarea principiilor, regulilor și practicilor europene în materie de guvernanta corporativă a instituțiilor de credit.

În ceea ce privește cerințele de publicare aplicabile instituțiilor de credit, este stabilită obligația acestora de a adopta politici formale pentru a se conforma acestor cerințe, inclusiv în ceea ce privește evaluarea gradului de adecvare a informațiilor furnizate pentru a asigura publicului o imagine completă asupra profilului lor de risc. În cazul în care informațiile publicate nu asigură îndeplinirea acestei din urmă condiții, instituțiile de credit sunt obligate să publice informații suplimentare, numai în măsura în care acestea sunt informații semnificative și nu pot fi calificate ca fiind proprietatea instituției de credit sau informații confidențiale, conform normelor aplicabile.

Suplimentar, se precizează ca toate cerințele de publicare vor putea fi aplicabile atât la nivel individual și/sau consolidat, în condițiile prevăzute de lege.

O nouă modificare detaliază principiul individualizării și proporționalității sancțiunilor în materia sancțiunilor prevăzute de Legea Bancară.

Tot în materia sancțiunilor, BNR este împuternicită să determine necesitatea impunerii unei cerințe specifice pentru fondurile proprii, în cazuri particulare, care

să depășească nivelul minim necesar pentru asigurarea riscurilor instituției de credit – în condițiile prevăzute de lege.

Este de asemenea detaliată aplicarea sancțiunii suspendării de drept a drepturilor de vot ale persoanelor care achiziționează participații calificate cu încălcarea prevederilor legale.

În ceea ce privește dispozițiile tranzitorii, cele mai importante privesc respectarea principiilor și regulilor în materie de politici de remunerare, stabilite prin reglementările emise în aplicarea Legii Bancare, care trebuie aplicate inclusiv pentru remunerațiile stabilite în temeiul contractelor încheiate înainte de data de 31 decembrie 2010 inclusiv, dar care sunt datorate sau efectiv plătite după această dată; și respectiv pentru remunerațiile datorate, dar neplătite, înainte de data de 31 decembrie 2010 inclusiv, pentru activități prestate în anul 2010.

2. Modificarea legislației privind contractele de credit pentru consumatori

Denumirea actului normativ	Legea nr. 288/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori („ Legea nr. 288/2010 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888/30.12.2010
Intrare în vigoare	2 ianuarie 2011
Legături cu alte acte normative	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori („ O.U.G. nr. 50/2010 ”)
Dispoziții principale	Modificările aduse au în vedere în primul rând clarificarea prevederilor O.U.G. nr. 50/2010, pentru o mai bună aplicare a acesteia, precum și detalierea drepturilor și obligațiilor părților la aceste contracte de credit.

Astfel, este eliminată calificarea contractelor de credit cărora li se aplică prevederile O.U.G. nr. 50/2010, așa cum era prevăzută în art. 2 alin. (1), păstrându-se însă integral categoriile de contracte exceptate de la aplicarea prevederilor acesteia.

Este detaliată modalitatea de furnizare către consumatori a informațiilor precontractuale, pe suport de hârtie sau alt suport durabil - cu privire la font, dimensiunea acestuia și culorile utilizate, precum și modalitatea de redactare a acestora. Aceste cerințe se vor aplica similar și cu privire la forma contractelor de credit. În plus, prevederile referitoare la forma de punere la dispoziție a informațiilor precontractuale se va aplica și în cazul anumitor contracte de credit sub forma de „descoperit de cont” și anumitor contracte specifice de credit, în

înțelesul O.U.G. nr. 50/2010.

Legea nr. 288/2010 abrogă dispozițiile cu privire la sensul noțiunii de „creștere semnificativă” a valorii creditului, pentru aplicarea prevederilor referitoare la actualizarea informațiilor aflate la dispoziția creditorului și reevaluarea bonității consumatorului.

Art. 35 este de asemenea modificat, prin limitarea categoriilor de costuri care nu pot fi majorate sau introduse pe parcursul derulării unui contract (între altele, prin eliminarea noțiunii de „taxă”). Același art. 35 interzice perceperea oricăror costuri bancare pentru schimbarea datei de scadență a ratelor și pentru schimbarea garanțiilor acordate, în cazul în care consumatorul plătește costurile constituirii și evaluării noilor garanții. Prevederile art. 36, referitoare la costuri sunt completate, în primul rând fiind suplimentată lista acestora cu „alte costuri percepute de terți” și fiind completate modalitățile de aplicare a unor comisioane expres prevăzute.

Modificarea art. 37 aduce clarificări în materia aplicării dobânzii variabile, prin stabilirea acesteia ca fiind compusă dintr-un indice de referință, în funcție de valuta creditului, și dintr-o marjă fixă pe toată perioada de derulare a contractului. Pe de altă parte, lit. b) este abrogată, creând implicit posibilitatea instituțiilor creditoare de a modifica marja dobânzii și în alte cazuri decât modificările legislative exprese. Modificarea lit. c) are în vedere posibilitatea instituțiilor creditoare de a reduce nivelul marjei sau al indicilor de referință, cu posibilitatea de a reveni la cele inițial agreate – dar nu detaliază condițiile în care această revenire poate avea loc.

Noul art. 37¹ prevede posibilitatea refinanțării consumatorilor buni-platnici de către instituțiile cu care au încheiat contractul inițial de credit, fără însă a crea o obligație de refinanțare în sarcina acestora.

Noul alin. (1¹) al art. 38 legiferează practica bancară curentă, cu privire la posibilitatea de rambursare prin plata de rate egale sau descrescătoare, noutatea fiind acordarea către consumator a unui drept de opțiune în acest sens.

Un alt element de noutate se referă la modul de calcul al dobânzilor penalizatoare (care se vor calcula în procent fix și nu se vor aplica dobânzilor restante). Dintre cazurile speciale în care dobânda penalizatoare este limitată, conform art. 38 alin. (3), este eliminat concediul de boală prelungit și sunt stabilite termene-limită pentru aplicarea acestor dobânzi penalizatoare diminuate.

Modificările aduse art. 39 sunt de natură a delimita mai clar obligațiile instituțiilor

creditoare în cazul imposibilității de acceptare a majorării dobânzii de către consumatori.

Legea completează lista clauzelor interzise cu cele prin care creditorul poate accelera creditul în cazul încălcării de către consumator a altor contracte de credit încheiate cu alți creditori, respectiv cele prin care creditorii impun încheierea contractelor de asigurare cu societăți agreate de creditori.

În ceea ce privește plățile, creditorii în contractele de leasing vor avea dreptul de a refuza plata ratelor în moneda de acordare a creditului - fără a preciza însă monedele în care aceștia vor avea dreptul să solicite plata. În lipsa unor prevederi exprese în acest sens, se vor aplica prevederile corespunzătoare ale Regulamentului valutar nr. 4/2005.

Termenul de retragere prevăzut de art. 58 nu va fi aplicabil în cazul contractelor legate și nici al celor de leasing.

Art. 66 este completat în sensul necondiționării rambursării anticipate de plata unei sume minime sau a unui anumit număr de rate.

Dreptul consumatorului de a fi informat cu privire la cesiunea de drepturi de către creditor este stabilit în toate cazurile, prin eliminarea excepțiilor anterior prevăzute.

În materia sancțiunilor, se introduce posibilitatea aplicării unor amenzi cumulative, pentru reclamații diferite, până la dublul valorilor inițiale - fără a se preciza expres dacă reclamațiile trebuie să privească încălcări diferite. Este modificată de asemenea sancțiunea complementară a suspendării activității de creditare, fiind înlocuită cu suspendarea campaniei publicitare care încalcă art. 8 și 9 din O.U.G. nr. 50/2010, până la intrarea în legalitate. De asemenea, creditorii au obligația de a informa BNR cu privire la aceste sancțiuni, în termen de 2 zile lucrătoare de la aplicarea acestora, iar BNR trebuie să aibă în vedere aceste informații în activitatea de supraveghere prudentțială.

În final, în ceea ce privește contractele aflate în derulare, se prevede că dispozițiile O.U.G. nr. 50/2010 nu vor fi aplicabile acestora, cu excepția unor articole referitoare la posibilitatea refinanțării, rambursarea anticipată și unele prevederi referitoare la informațiile și drepturile prevăzute în contractele de credit, pentru contractele pe durată nedeterminată.

De asemenea, Legea nr. 288/2010 prevede că actele adiționale încheiate și semnate în vederea asigurării conformității contractelor de credit cu prevederile

O.U.G. nr. 50/2010 își produc efectele în conformitate cu termenii contractuali agreeți, cele desemnate de către consumatori dar considerate acceptate tacit conform O.U.G. nr. 50/2010 vor produce efecte în aceleași condiții, mai puțin în cazul în care una dintre părți notifică cealaltă parte în sens contrar, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare Legii nr. 288/2010.

Autor

patricia.enache@tuca.ro

Contracte

Denumirea actului normativ

Legea nr. 247/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare („**Legea nr. 247/2010**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844/16.12.2010

Intrare în vigoare

19 decembrie 2010

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare

Dispoziții principale

Principalele modificări introduse prin Legea nr. 247/2010 constau în:

- Se modifică definițiile unor concepte (i.e. „consumator”, „comerciant”, „discount” și „cost de achiziție al bunurilor”). Totodată, sunt introduse concepte noi (i.e. „carne proaspătă” și „bonus”);
- Este eliminată regula termenului maxim legal pentru plățile realizate de comerciant către furnizor, fiind stipulat că acesta se stabilește prin negocierea contractului. Ca excepție, pentru anumite produse (i.e. carne, lapte, ouă, fructe, legume și ciuperci proaspete) termenul de plată nu poate fi mai mare de 30 de zile;
- Părțile pot stabili în mod liber prin contract penalitățile aplicabile (inclusiv cuantumul acestora) în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a unei obligații contractuale, fără obligația ca acestea să fie egale, cu excepția penalităților pentru întârzierea plății și livrării produselor ce se stabilesc de către părți în quantum egal;
- Competența de constatare și aplicare a contravențiilor este atribuită organelor de control abilitate ale Ministerului Finanțelor Publice.

Autor

andreea.oprisan@tuca.ro

Dreptul muncii și securității sociale

1. Noutăți semnificative cu privire la înregistrarea contractelor individuale de muncă și a actelor cu privire la executarea, suspendarea, modificarea și încetarea acestora

Denumirea actului normativ	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2010 pentru abrogarea Legii nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă („O.U.G. nr. 123/2010”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888/30.12.2010
Intrare în vigoare	30 decembrie 2010
Legături cu alte acte normative	Legea 53/2003 privind Codul Muncii
Dispoziții principale	O.U.G. nr. 123/2010 abrogă Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă.

Astfel, sunt abrogate prevederile care aveau în vedere obligativitatea angajatorilor de înregistrare a contractelor individuale de muncă la inspectoratele teritoriale de muncă, începând cu 1 ianuarie 2011.

De asemenea, prevederile referitoare la obligativitatea angajatorilor de a depune actele cu privire la executarea, suspendarea, modificarea și încetarea contractelor de individuale de muncă la ITM precum și la obligația acestora de a plăti un comision pentru păstrarea și completarea carnetelor de muncă de către ITM vor fi abrogate începând cu data de 1 februarie 2011.

Prin urmare, începând cu datele menționate anterior, înregistrarea contractelor individuale de muncă, respectiv a actelor privind executarea, suspendarea, modificarea și încetarea acestora se va face exclusiv în registrul electronic de evidență a salariaților.

Autor	andreea.gatin@tuca.ro
-------	--

2. Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată

Denumirea actului normativ	Hotărârea de Guvern nr. 1193/2010 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 824/09.12.2010
Intrare în vigoare	9 decembrie 2010
Legături cu alte acte normative	Legea 53/2003 privind Codul Muncii

Dispoziții principale	Potrivit actului normativ menționat mai sus, începând cu 1 ianuarie 2011 salariul minim brut pe țară garantat a fost stabilit la 670 lei, iar pentru personalul din sectorul bugetar, nivelul salariului de bază nu poate fi inferior nivelului salariului de bază minim brut pe țară.
Autor	andreea.gatin@tuca.ro
Decizie	3. Remunerarea liderilor de sindicat Decizia Curții Constituționale nr. 1276/2010 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) teza finală din Legea sindicatelor nr. 54/2003 („ Decizia nr. 1276/2010 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 746/09.11.2010
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 54/2003 a sindicatelor („ Legea nr. 54/2003 ”)
Aspecte relevante	<p>Prin Decizia nr. 1276/2010 Curtea Constituțională a pronunțat neconstituționalitatea art. 35 alin. (1) teza finală din Legea nr. 54/2003 care prevedea dreptul membrilor aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale, care lucrează nemijlocit în unitate în calitate de salariați, la reducerea programului lunar cu 3-5 zile pentru activități sindicale, fără afectarea drepturilor salariale.</p> <p>În motivarea deciziei, Curtea Constituțională a reținut că textul declarat neconstituțional afectează în esență dreptul de proprietate al angajatorului, protejat de art. 44 din Constituție, prin obligarea acestuia la plata unei remunerații către salariat în lipsa unei contraprestații în muncă.</p> <p>De asemenea, Curtea arată că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 54/2003, membrii aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale pot fi salariați din fondurile organizației sau în conformitate cu prevederile contractului colectiv de muncă. Or, o astfel de prevedere coroborată cu textul de lege criticat ar crea premisele unei duble remunerații a aceleiași activități sindicale: pe de o parte, din fondurile organizației sindicale, iar pe de altă parte, din cele ale angajatorului.</p> <p>În consecință, Curtea Constituțională a ajuns la concluzia că art. 35 alin. (1) teza finală din Legea nr. 54/2003 cuprinde o măsură care nu instituie un raport just de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul legitim urmărit (întărirea libertății sindicale prin limitarea dreptului de proprietate al angajatorului).</p> <p>Potrivit dispozițiilor Constituției, prevederile constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu</p>

pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Autor

mariana.magherusan@tuca.ro

4. Modificări aduse legislației privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea forței de muncă

Denumirea actului normativ

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2010 („O.U.G. nr. 108/2010”) pentru modificarea și completarea Legii nr. 76/2002 („Legea 76/2002”) privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea forței de muncă

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830/10.12.2010

Intrare în vigoare

1 ianuarie 2011

Legături cu alte acte normative

Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea forței de muncă

Dispoziții principale

Principala modificare adusă de OUG 108/2010 este schimbarea referinței ce stă la baza calculării indemnizației de șomaj și anume: după indicatorul social de referință și nu după salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată.

Indicatorul social de referință reprezintă unitatea exprimată în lei la nivelul căreia se raportează prestațiile bănești suportate din bugetul asigurărilor pentru șomaj, acordate atât în vederea asigurării protecției persoanelor în cadrul sistemului asigurărilor pentru șomaj, cât și în vederea stimulării anumitor categorii de persoane pentru a se încadra în muncă, precum și a angajatorilor pentru a încadra în muncă persoane în căutarea unui loc de muncă.

Actul normativ stabilește că indemnizația de șomaj va reprezenta 75% din valoarea indicatorului social de referință, pentru persoanele cu un stagiu de cotizare de cel puțin un an, și nu 75% din salariul de baza minim brut pe țară, ca în trecut.

În același timp, pentru absolvenții ai instituțiilor de învățământ care primesc ajutor de șomaj, indemnizația va reprezenta 50% din valoarea indicatorului social de referință, acordată pe o perioadă de 6 luni, și nu jumătate din salariul minim, așa cum era prevăzut anterior.

Nu se va mai acorda indemnizație de șomaj pentru cei care refuză un loc de muncă potrivit pregătirii sau nivelului studiilor, indiferent de situarea locului de muncă în funcție de domiciliu.

Indicatorul social de referință este de 500 lei, putând fi modificat prin hotărâre a Guvernului.

Modificările aduse de OUG 108/2010 nu sunt aplicabile persoanelor al căror drept la indemnizația de șomaj a fost stabilit înainte de intrarea în vigoare a ordonanței și persoanelor a căror indemnizație de șomaj a fost suspendată de la plată.

Autor

ruxandra.frangeti@tuca.ro

5. Modificări semnificative privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copilului

Denumirea actului normativ

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 („O.U.G. nr. 111/2010”) privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copilului

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830/10.12.2010

Intrare în vigoare

1 ianuarie 2011

Dispoziții principale

O.U.G. nr. 111/2010 preia conceptele prevăzute de vechea reglementare în materie (i.e. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, aprobată cu completări și modificări prin Legea nr. 7/2007) cu anumite modificări și completări, în special în ceea ce privește reducerea indemnizației lunare aferent concediului de creștere a copilului, atât în privința cuantumului (de la 85% la 75% din media veniturilor nete pe ultimele 12 luni), cât și în privința duratei. Condițiile de acordare și încetare a drepturilor de concediu pentru creșterea copilului sunt, în principiu, similare cu cele prevăzute de vechea reglementare.

Persoana care are în creștere copilul (oricare din părinții firești ai copilului, adoptatorul) poate opta pentru una dintre cele două variante acordate de lege:

- Concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la un an, precum și o indemnizație lunară de 75% din media veniturilor nete pe ultimele 12 luni, de minim 600 lei și maxim 3.400 lei;
- Concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani și o indemnizație lunară de 75% din media veniturilor nete pe ultimele 12 luni, de minim 600 lei și maxim 1.200 lei.

După împlinirea vârstei de un an, persoanele care au optat pentru prima variantă de mai sus au dreptul la concediu fără plată până la împlinirea vârstei de 2 ani.

Opțiunea beneficiarului se exprimă în scris și nu poate fi schimbată pe parcursul acordării drepturilor.

S-a extins sfera beneficiarilor concediului pentru creșterea copilului și la cei ce au calitatea de doctorand, la cei care se află între anii universitari sau între forme de învățământ superior în același an calendaristic etc.

Pe de altă parte, s-a mărit cuantumul stimulentului de inserție (de reîntoarcere la muncă) la 500 de lei, dar se acordă numai celor ce optează pentru prima variantă din cele enumerate mai sus.

În cazul copiilor cu dizabilități, concediul părinților se acordă pentru o perioadă de 3 ani, iar indemnizația aferentă, în cuantum de 75% din media veniturilor nete realizate pe ultimele 12 luni, va fi cuprinsă între 600 lei și 3.400 lei. Totodată, acordarea primei de reîntoarcere la muncă se realizează oricând, până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani.

O.U.G. nr. 111/2010 enumeră expres pentru prima oară veniturile care se iau în considerare pentru stabilirea cuantumului indemnizației pentru creșterea copilului.

Dispozițiile de mai sus se aplică pentru primele 3 nașteri, respectiv după primii 3 copii avuți în creștere, în situațiile prevăzute de lege. După trei copii, persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, au dreptul la concediu fără plata indemnizației pentru creșterea copilului. Durata concediului s-a mărit la 4 luni și se acordă integral o singură dată.

Noile prevederi privind acordarea concediului și a indemnizației pentru creșterea copilului se aplică doar pentru copiii născuți începând cu 1 ianuarie 2011. Pentru copiii născuți până în 31 decembrie 2010 inclusiv, se vor aplica prevederile OUG 148/2005, cu stabilirea indemnizației la nivelul de 75% din media veniturilor, dar nu mai puțin de 600 lei și nici mai mult de 3.400 lei.

ruxandra.frangeti@tuca.ro

Autor

6. Dispoziții noi privind asistența socială

Denumirea actului normativ

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010 („**OUG 107/2010**”) pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830/10.12.2010

Intrare în vigoare

1 ianuarie 2011, cu anumite excepții

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Dispoziții principale

OUG 107/2010 are incidență în materia asigurărilor sociale de sănătate prin

restrângerea sferei beneficiarilor ai dreptului de asigurare socială fără plata contribuției și instituie noi contribuții la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate.

În ceea ce privește persoanele asigurate, OUG 107/2010 limitează categoriile de beneficiari ai dreptului de asigurare fără plata contribuției. Astfel, persoanele persecutate în perioada regimului comunist, ale căror drepturi sunt recunoscute prin legi speciale enumerate de OUG 107/2010, nu mai beneficiază de asigurare fără plata contribuției dacă realizează venituri provenite din pensii.

În al doilea rând, pensionarii cu venituri mai mici de 740 lei beneficiază în continuare de asigurare fără plata contribuției, contribuția urmând a fi suportată de către bugetul de stat începând cu 1 ianuarie 2012.

Pensionarii cu venituri mai mari de această sumă trebuie să plătească o contribuție de 5.5% aplicată asupra veniturilor ce depășesc 740 lei și se virează odată cu plata pensiei de către cei care efectuează plata acestor drepturi. Prin aplicarea acestei cote nu poate rezulta o pensie netă mai mică de 740 de lei.

Contribuția pentru familiile ce au drept la ajutor social și sunt beneficiari ai asigurării fără plata contribuției va fi suportată de bugetul de stat, nu de bugetul local.

Autor

ruxandra.frangeti@tuca.ro

Energie

Denumirea actului normativ

Legea nr. 210/2010 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de rețele de transport și distribuție a energiei electrice („**Legea nr. 210/2010**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773/18.11.2010

Intrare în vigoare

21 noiembrie 2010

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică

Dispoziții principale

Legea nr. 210/2010 stabilește cadrul legal pentru luarea unor măsuri de pregătire prealabilă a executării lucrărilor de construcție de rețele de transport și distribuție a energiei electrice (*i.e.* construire, dezvoltare, modernizare, extindere ori deviere) și pentru desfășurarea expropriilor în vederea executării acestor lucrări care sunt declarate astfel de utilitate publică.

Conform Legii nr. 210/2010, calitatea de expropriator o are statul român prin intermediul operatorilor de transport și distribuție a energiei electrice.

Legea prevede termene mai reduse pentru eliberarea autorizațiilor necesare

executării lucrărilor de construcție de rețele de transport și distribuție a energiei electrice, după cum urmează:

- Certificatele de urbanism se vor elibera în termen de 10 zile calendaristice de la data depunerii documentației;
- Avizele, acordurile, permisele și autorizațiile solicitate prin certificatele de urbanism, cu excepția acordului de mediu, se vor elibera și comunica în termen de 25 de zile calendaristice de la data depunerii documentației pentru eliberarea lor; și
- Autorizația de construire se va elibera în termen de 15 zile calendaristice de la data depunerii documentației complete.

Documentația tehnico-economică aferentă lucrărilor se va elabora potrivit actelor normative aplicabile în materie de investiții publice de către operatorul de transport și de cei de distribuție a energiei electrice sau de către autoritățile publice locale, după caz și va conține varianta finală a studiului de fezabilitate, deținătorii cu orice titlu ai imobilelor vizate fiind obligați să permită accesul experților în vederea obținerii datelor necesare studiului de fezabilitate.

Indicatorii tehnico-economici, amplasamentul lucrării, sursa de finanțare, declanșarea procedurii de expropriere a imobilelor, precum și suma globală a despăgubirilor estimată de către expropriator pe baza unui raport de evaluare întocmit de evaluatori autorizați și termenul în care aceasta se virează într-un cont deschis pe numele expropriatorului se aprobă prin hotărâre de Guvern. Sumele necesare exproprierii se pun la dispoziția expropriatorului de către operatorii de transport și/sau distribuție a energiei electrice în termen de cel mult 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului mai sus menționată.

Plata despăgubirilor pentru imobilele expropriate se face în baza cererilor adresate de către titularii drepturilor reale, precum și de către orice persoană care justifică un interes legitim, însoțite de actele doveditoare referitoare la existența drepturilor reale asupra bunului imobil expropriat.

Legea nr. 210/2010 stabilește de asemenea modul de acordare a despăgubirilor în situații speciale când despăgubirile cu privire la același imobil sunt cerute în concurs sau în contradictoriu de mai multe persoane aparent îndreptățite sau când imobilele care urmează a fi expropriate fac obiectul unei succesiuni, iar succesorii nu sunt cunoscuți sau nu pot prezenta un certificat de moștenitor.

Persoanele nemulțumite de cuantumul despăgubirii se pot adresa instanței

competente în termen de 30 de zile de la data la care le-a fost comunicată hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii, fără a putea contesta transferul dreptului de proprietate către expropriator a imobilului supus exproprierii și fără ca exercitarea căilor de atac să suspende efectele hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii, respectiv transferul dreptului de proprietate.

Potrivit Legii nr. 210/2010, nici procedura exproprierii, nici lucrările de utilitate publică nu pot fi suspendate sau sistate la cererea vreunei persoane care invocă existența unor litigii privind posesia ori proprietatea imobilului expropriat.

Totodată, conform prevederilor Legii nr. 210/2010, sunt lovite de nulitate absolută actele juridice prin care se constituie sau se transferă drepturi reale asupra imobilelor ce fac obiectul exproprierii și care sunt încheiate după data comunicării hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii sau după data plății sau consemnării, după caz, a sumelor stabilite drept despăgubire, cu excepția celor care clarifică ulterior exproprierii situația juridică a imobilelor.

Transferul imobilelor din proprietate privată în proprietatea publică a statului și în administrarea expropriatorului operează de drept la data plății despăgubirilor pentru expropriere sau, după caz, la data consemnării lor în condițiile Legii nr. 210/2010.

Guvernul va elabora norme metodologice de aplicare a Legii 210/2010 în termen de 30 de zile de la publicarea sa.

Autor

nisa.jecu@tuca.ro

Denumirea actului normativ

Protecția mediului

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2010 privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule („**O.U.G. nr. 118/2010**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888/30.12.2010

Intrare în vigoare

1 ianuarie 2010

Legături cu alte acte normative

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 privind instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, cu modificările și completările ulterioare („**O.U.G. nr. 50/2008**”)

Legături cu acte normative aplicabile la nivelul UE

Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele comerciale

Dispoziții principale

(Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor de stabilire a cerințelor de acreditare și supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 („**Regulamentul (CE) nr. 715/2007**”)

Principala modificare adusă de O.U.G. nr. 118/2010 vizează reconsiderarea normelor de poluare, prevăzute drept criterii pentru stabilirea taxelor pe poluare datorate la momentul înmatriculării autovehiculelor introduse în România, ceea ce a determinat o creștere a taxelor pe poluare ce se vor plăti după intrarea în vigoare a acestui act normativ.

O altă noutate introdusă de actul normativ mai sus menționat este impunerea taxei de poluare și pentru autovehiculele cu norma de poluare Euro 5. Totodată, acest act normativ menționează că pentru autovehiculele cu norma de poluare Euro 6 taxa se va determina pe baza aceleiași formule, odată cu intrarea în vigoare a normei Euro 6 potrivit Regulamentului (CE) nr. 715/2007.

Pentru a atenua efectele oneroase ale O.U.G. nr. 118/2010 pentru contribuabili, acest act normativ conține dispoziții derogatorii pentru situația autovehiculelor achiziționate înainte de data de 31 decembrie 2010 în vederea înmatriculării în România și care nu au fost înmatriculate în România până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. Astfel, pentru această categorie de autovehicule, contribuabilii vor plăti taxele de poluare aplicabile la nivelul celor prevăzute în O.U.G. nr. 50/2008 anterior modificărilor aduse prin O.U.G. nr. 118/2010. Totuși, pentru a beneficia de aceste prevederi derogatorii, contribuabilii pe numele cărora urmează a se înmatricula autovehiculele au, pe de o parte, obligația de a prezenta autorității fiscale competente pentru calculul taxei pe poluare, până la data de 31 ianuarie 2010, o cerere în vederea luării în evidență a autovehiculelor, iar pe de altă parte, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a acestui act normativ contribuabilii trebuie să completeze cererea depusă cu toate documentele prevăzute de lege în vederea calculării taxei pe poluare.

Autor

sergiu.cretu@tuca.ro

Drept Fiscal

1. Reglementări cu privire la organizarea activității de administrare a marilor contribuabili

Denumirea actului normativ

Ordinul Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2730/2010 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili („**Ordin nr.**

	2730/2010”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820/ 08.12.2010
Intrare în vigoare	8 decembrie 2010 (aplicarea propriu-zisă a prevederilor Ordinului nr. 2730/2010 se va face începând cu data de 1 ianuarie 2011)
Legături cu alte acte normative	Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare
Dispoziții principale	<p>Ordinul nr. 2730/2010 a fost adoptat în scopul creșterii eficienței administrării marilor contribuabili și îmbunătățirii colectării veniturilor bugetare. În acest sens, dispozițiile respectivului ordin prevăd criteriile de încadrare a anumitor contribuabili în categoria „marilor contribuabili” și stabilesc anumite reguli referitoare la activitatea de administrare a acestora. Criteriile de selecție după care se stabilește categoria sus-amintită sunt precizate în anexa 1, cu mențiunea că acestea vor putea fi revizuite periodic.</p> <p>De asemenea, se menționează că marii contribuabili care se află în procedura insolvenței (cu următoarele excepții: Banca Națională a României, societățile bancare, societățile de asigurări, instituțiile financiare nebankare, societățile de investiții financiare) vor fi scoși din administrarea Direcției generale de administrare a marilor contribuabili începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care sentința prin care a fost deschisă procedura insolvenței a rămas irevocabilă și vor fi predați spre administrare organelor fiscale teritoriale care au competență în administrarea acestora.</p> <p>În plus, se arată că marii contribuabili care nu mai îndeplinesc criteriile de selecție prevăzute în anexa 1 la Ordinul nr. 2730/2010, cât și contribuabilii nou-înființați care nu realizează investiții la nivelul prevăzut în cuprinsul aceleiași anexe vor fi scoși din administrarea Direcției generale de administrare a marilor contribuabili după 2 ani consecutivi în care nu îndeplinesc acele criterii de selecție.</p>
	2. Dispoziții legale noi privind regimul microîntreprinderilor
Denumirea actului normativ	O.U.G. nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale („O.U.G. nr. 117/2010”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 891/30.12.2010
Intrare în vigoare	30 decembrie 2010
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal
Dispoziții principale	Dintre noutățile aduse de O.U.G. nr.117/2010 trebuie menționate în mod special

prevederile privind regimul de impozitare al microîntreprinderilor. Din definiția dată de art. 112¹ reiese că microîntreprinderea este persoana juridică care îndeplinește cumulativ următoarele condiții, la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent:

- Are de la 1 până la 9 salariați inclusiv;
- Are venituri care nu au depășit echivalentul în lei al 100.000 Euro;
- Capitalul social al acesteia este deținut de persoane, altele decât statul și autoritățile.

Persoanele juridice pot opta pentru plata impozitului reglementat de prezentul titlu începând cu anul fiscal următor, dacă îndeplinesc condițiile menționate mai sus și dacă nu au fost plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor conform O.U.G. nr.117/2010.

O persoană juridică română nou-înființată poate opta să plătească impozit pe veniturile microîntreprinderilor începând cu primul an fiscal, dacă condiția privind capitalul este îndeplinită la data înregistrării la registrul comerțului și condiția privind numărul de salariați este îndeplinită în termen de 60 de zile inclusiv de la data înregistrării.

Nu pot opta pentru sistemul de impunere reglementat de prezentul titlu persoanele juridice române care desfășoară activități în următoarele domenii: bancar, al asigurărilor și reasigurărilor și al pieței de capital (cu excepția intermediarilor), al jocurilor de noroc, consultanței și managementului. În plus, nu pot opta pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor persoanele juridice române care au capitalul social deținut de un acționar sau asociat persoană juridică cu peste 250 de angajați.

Microîntreprinderile pot opta pentru plata impozitului pe profit începând cu anul fiscal următor. Opțiunea se exercită până la data de 31 ianuarie a anului fiscal următor celui pentru care s-a datorat impozit pe veniturile microîntreprinderilor.

Baza impozabilă a impozitului pe veniturile microîntreprinderilor o constituie veniturile din orice sursă, din care se scad:

- Veniturile aferente costurilor stocurilor de produse;
- Veniturile aferente costurilor serviciilor în curs de execuție;
- Veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;
- Veniturile din subvenții de exploatare;

- Veniturile din provizioane și ajustări pentru deprecierea sau pierdere de valoare;
- Veniturile realizate din restituirea sau anularea unor dobânzi și/sau penalități de întârziere, care au fost cheltuieli nedeductibile la calculul profitului;
- Veniturile realizate din despăgubiri, de la societățile de asigurare/reasigurare, pentru pagubele produse bunurilor de natura stocurilor sau a activelor corporale proprii.

Cota de impozitare pe veniturile microîntreprinderilor este de 3%.

Impozitul se calculează și plătește până la data de 25 inclusiv a lunii următoare trimestrului pentru care se calculează impozitul; până la aceeași dată se depune declarația de impozit pe veniturile microîntreprinderilor.

Autor

andreea.gatin@tuca.ro

Legislația jocurilor de noroc

Denumirea actului normativ

Lege nr. 246/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc („**Legea nr. 246/2010**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854/21.12.2010

Intrare în vigoare

24 decembrie 2010

Legături cu alte acte normative

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc („**O.U.G. nr. 77/2009**”)

1. Dispoziții referitoare la jocurile de noroc on-line

Dispoziții principale

Principalele modificări aduse de Legea nr. 246/2010 decurg din reglementarea, pentru prima dată în România, a jocurilor de noroc on-line. Condițiile efective de desfășurare a activităților de jocuri de noroc prin intermediul mijloacelor de comunicații de tip internet, sisteme de telefonie fixă sau mobilă urmează să fie stabilite prin normele de aplicare la O.U.G. nr. 77/2009.

În condițiile în care jocurile de noroc on-line fac obiectul unei reglementări exprese, se pune o problemă importantă în legătură cu legalitatea acțiunii de oferire a unor astfel de jocuri pe teritoriul României de către marile case internaționale de pariuri, cu atât mai mult cu cât calitatea de organizator de jocuri de noroc este limitată la persoanele juridice de drept român constituite în

condițiile legii.

În vederea obținerii autorizației de exploatare pentru jocuri de noroc, operatorii care organizează jocuri de noroc de tip pariuri on-line, jocuri bingo organizate prin intermediul sistemelor de comunicații de tip internet, sisteme de telefonie fixă sau mobilă și alte jocuri de noroc on-line trebuie să facă dovada că dețin toate echipamentele tehnice care asigură suportul pentru organizarea și transmiterea acestor tipuri de jocuri de noroc în mod obligatoriu pe teritoriul României, excepție de la această prevedere făcând operatorii economici autorizați în acest domeniu într-un stat membru al Uniunii Europene și care dețin echipamentele tehnice necesare funcționării într-un stat membru al Uniunii Europene, cu obligația conectării acestora la organisme care vor asigura controlul tehnic, monitorizarea și supravegherea acestor jocuri de noroc.

Pentru societățile care organizează pariuri în cotă fixă și/sau pariuri on-line, taxa pentru autorizația de exploatare a jocurilor de noroc se stabilește în funcție de încasările efectiv realizate de societăți din exploatarea acestei activități, dar nu mai puțin de nivelul minim al taxei stabilite în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

De asemenea, Legea nr. 246/2010 conține o serie de prevederi prin care stabilește nivelul garanțiilor pentru acoperirea riscului de neplată a obligațiilor bugetare, cuantumul taxei aferente licenței de organizare a jocurilor de noroc (anuale) și al autorizației de exploatare a jocurilor de noroc și nivelul minim al capitalului social subscris și vărsat pentru organizatorii de jocuri de noroc on-line.

În final, menționăm că Legea nr. 246/2010 introduce o serie de dispoziții noi cu privire la fapte care reprezintă contravenții sau infracțiuni în legătură cu activitatea de desfășurare de jocuri de noroc on-line (inclusiv pentru participanții la astfel de jocuri de noroc).

2. Alte dispoziții

În cazul organizatorilor de jocuri de noroc bingo prin intermediul sistemelor rețelelor de televiziune a fost eliminată obligativitatea deținerii unui aviz emis de Compania Națională "Loteria Română" - S.A., care anterior avea rolul de a confirma faptul că jocurile de noroc propuse a fi autorizate nu încalcă dreptul de exclusivitate și nu împiedică realizarea obiectului de activitate al acesteia. De asemenea, în cazul organizatorilor acestui tip de jocuri de noroc, Legea nr. 246/2010 a redus numărul de agenții prin care se face distribuția biletelor de la 150 la 48, cu condiția să existe câte o agenție în fiecare reședință de județ și în fiecare

sector al municipiului București.

Operatorii economici care dețin licență de organizare a jocurilor de noroc și exploatează, pe bază de autorizație de exploatare a jocurilor de noroc, jocuri de noroc caracteristice activității cazinourilor vor putea organiza turnee de poker în baza unui regulament aprobat de comisie și cu condiția plății taxei de organizare de 200.000 lei.

O.U.G. nr. 77/2009 a suferit modificări suplimentare în luna decembrie 2010, aduse prin O.U.G. nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale. Acest act normativ introduce obligația organizatorilor de jocuri de noroc, caracteristice activității cazinourilor, respectiv de jocuri de noroc tip slot-machine de a permite accesul în locațiile autorizate doar pe bază de bilet de intrare. Obligația este valabilă în cazul primilor cu privire la orice persoană care intră în cazinou, indiferent dacă participă sau nu la jocurile de noroc, în timp ce în cazul organizatorilor de jocuri de noroc tip slot-machine doar cu privire la jucători. Sumele colectate din vânzarea biletelor de intrare vor fi virate de organizatori în totalitate la bugetul de stat.

Autor

cristian.radu@tuca.ro

Dreptul asiguraților

Denumirea actului normativ

Lege nr. 248/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 844/16.12.2010

Intrare în vigoare

19 decembrie 2010

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor

Dispoziții principale

Principalul element de noutate adus de actul normativ menționat mai sus privește exceptarea persoanelor fizice și juridice care și-au încheiat o asigurare facultativă a locuințelor care să acopere toate riscurile prevăzute în asigurarea obligatorie de la obligația de a încheia o astfel de asigurare obligatorie în condițiile prevăzute de Legea nr. 260/2008.

Autor

dan.mihai@tuca.ro

Achiziții publice, concesiuni și parteneriat public-privat

Denumirea actului normativ

1. Normele metodologice la Legea parteneriatului public-privat

Hotărârea Guvernului nr. 1239/2010 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii parteneriatului public-privat nr. 178/2010, precum și pentru aprobarea unor măsuri privind reorganizarea Unității centrale pentru coordonarea parteneriatului public-privat din cadrul Ministerului Finanțelor Publice („H.G. nr. 1239/2010”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 833/13.12.2010

Intrare în vigoare

13 decembrie 2010

Legături cu alte acte normative

Legea parteneriatului public-privat nr. 178/2010 („Legea PPP”)

Dispoziții principale

H.G. nr. 1239/2010 aprobă normele metodologice de aplicare a Legii parteneriatului public-privat nr. 178/2010 („Normele PPP”), care cuprind prevederile ce detaliază normele de principiu conținute în Legea PPP.

Astfel, Normele PPP conțin reglementări cu privire la (i) conceptele și domeniul de aplicare a parteneriatului public-privat, (ii) rolul și atribuțiile partenerilor publici implicați în procedurile de parteneriat public-privat, (iii) categoriile de contracte de parteneriat public-privat și trăsăturile acestora, (iv) documentele principale utilizate în cadrul procedurilor de încheiere a unui contract de parteneriat public-privat, (v) criteriile de evaluare și criteriile de negociere, (vi) forma și conținutul acordului de proiect și a contractului de parteneriat public-privat, (vii) organizarea companiei de proiect, precum și (viii) alte aspecte relevante în legătură cu procedura de încheiere a contractelor de parteneriat public-privat.

Pe lângă Normele PPP, H.G. nr. 1239/2010 reglementează și anumite aspecte organizatorice privind funcționarea entităților din cadrul administrației publice cu rol de coordonare a domeniului parteneriatului public-privat.

Domeniul de aplicare a parteneriatului public-privat

Potrivit Normelor PPP, parteneriatul public-privat se realizează întotdeauna prin intermediul companiei de proiect, subiect de drept înființat de cei doi parteneri – partenerul public și partenerul privat, și distinct de aceștia.

Prin parteneriat public-privat, cei doi parteneri se asociază în vederea realizării unui bun public sau serviciu public, definite prin Legea PPP. Proiectul de parteneriat public-privat este realizat în întregime din resurse financiare private.

Atribuțiile partenerilor publici implicați în proiecte de parteneriat public-privat

Normele PPP reglementează atribuțiile privind inițierea și derularea procedurii de încheiere a contractului de parteneriat public-privat în funcție de tipul lucrărilor publice care fac obiectul parteneriatului public-privat.

Astfel, consiliile locale inițiază proiecte de parteneriat public-privat având ca obiect lucrări publice de interes local, consiliile județene sunt competente să inițieze proiecte de parteneriat public-privat privind lucrări publice de interes județean, în timp ce proiectele de parteneriat public-privat având ca obiect lucrări publice de interes național sunt inițiate de autoritățile și instituțiile centrale (Guvernul României, ministere sau alte instituții centrale).

În cadrul autorităților locale/județene, autoritățile executive au atribuții în ceea ce privește identificarea proiectelor de parteneriat public-privat, pregătirea documentelor necesare pentru lansarea procedurii și a celor care trebuie redactate pe parcursul acesteia, selecția potențialilor investitori, negocierea condițiilor de realizare a proiectului și a clauzelor contractuale. În cazul proiectelor de parteneriat public-privat de competența autorităților centrale, aceste atribuții revin ministerului care gestionează domeniul în care se încadrează proiectul de parteneriat public-privat respectiv.

Potrivit Normelor PPP, atribuțiile privind aprobarea oportunității demarării proiectului, a studiului de pre-fezabilitate/studiului de fundamentare, a anunțului de intenție și a documentului atașat anunțului de intenție, a criteriilor de evaluare și de negociere, a raportului de evaluare și a elementelor de bază ale formei-cadru a proiectului de parteneriat public-privat revin autorității deliberative, în cazul proiectelor de parteneriat public-privat de competența autorităților locale/județene. De asemenea, autoritățile deliberative au competența de a aproba, înainte de semnare, forma negociată a contractului de parteneriat public-privat. În cazul proiectelor gestionate de autoritățile centrale, competențele menționate anterior revin Guvernului.

Categoriile de contracte de parteneriat public-privat

Normele PPP reglementează tipurile de contracte de parteneriat public-privat, în funcție de operațiunile care se realizează în temeiul respectivelor contracte: (i) PCOT: proiectare-construcție-operare-transfer; (ii) CODT: construcție-operare-dezvoltare-transfer; (iii) COT: construcție-operare-transfer; (iv) DIOT: dezvoltare-întreținere-operare-transfer; (v) ROT: reabilitare-operare-transfer.

În legătură cu aceste categorii de contracte, dispozițiile Normelor PPP stabilesc și

principalele obligații care incumbă părților, aportul adus de partenerul public în cadrul companiei de proiect (bunuri din proprietatea privată a statului/unităților administrativ-teritoriale), precum și principiile participării părților în cadrul companiei de proiect (de regulă, investitorul având o participare majoritară).

Principalele documente utilizate în cadrul procedurii de încheiere a unui contract de parteneriat public-privat

Norme PPP stabilesc forma și conținutul principalelor documente utilizate în cadrul procedurii de încheiere a unui contract de parteneriat public-privat. Astfel, sunt reglementate din punct de vedere al formei și conținutului studiul de fezabilitate și studiul de fundamentare (documentele care stau la baza inițierii unui proiect de parteneriat public-privat), anunțul de intenție și documentul atașat anunțului de intenție (documentele care prezintă publicului elementele proiectului de parteneriat public-privat), acordul de proiect (acordul încheiat între partenerul public și fiecare dintre investitorii selectați în urma primei etape a procedurii, având ca scop pregătirea contractului de parteneriat public-privat) și contractul de parteneriat public-privat (structurat în (i) condiții generale – informații principale, termeni specifici, termeni comuni, și (ii) condiții tehnice – aspecte financiare, clauze de construcție sau modernizare, clauze de exploatare și operare, clauze economico-financiare).

Aspecte procedurale

Prin Normele PPP se reglementează în detaliu modul de organizare și de desfășurare a procedurilor privind încheierea contractului de parteneriat public-privat.

Astfel, procedurile de încheiere a contractului de parteneriat public-privat se derulează pe parcursul a două etape principale: (i) etapa de analiză și selecție, în urma căreia se stabilesc investitorii selectați, cu care se încheie acorduri de proiect, și (ii) etapa de negociere. Partenerul public numește o comisie de evaluare, cu atribuții în ceea ce privește desfășurarea primei etape a procedurii, și o comisie de negociere (care poate fi sau nu aceeași cu comisia de evaluare), cu atribuții în cea de-a doua etapă.

Norme PPP reglementează criteriile de evaluare, pe baza cărora se stabilesc investitorii selectați, precum și criteriile de negociere, pe baza cărora comisia de negociere stabilește ierarhia investitorilor și investitorul care va depune oferta finală cu privire la proiectul de parteneriat public-privat, supuse spre aprobare conducătorului autorității publice.

Compania de proiect

Normele PPP reglementează organizarea și funcționarea companiei de proiect, care este înființată de cei doi parteneri, în proporțiile stabilite prin contractul de parteneriat public-privat. Compania de proiect se organizează și funcționează conform dispozițiilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale și are ca unic scop operarea și gestionarea proiectului de parteneriat public-privat. Conform Normelor PPP, liderul asocierii care constituie investitorul privat nu poate fi înlocuit din compania de proiect. Alte entități, în funcție de forma de înțelegere/asociere a entităților care formează investitorul privat, se pot retrage din proiect pe măsură ce au realizat activitățile care intrau în responsabilitatea lor.

Din punct de vedere al relațiilor contractuale în legătură cu activitățile care constituie obiectul proiectului de parteneriat public-privat, Normele PPP stabilesc că între compania de proiect și cei doi parteneri se încheie un contract de administrare, având ca obiect bunurile încredințate spre administrare, și un contract de servicii, ambele contracte întemeiate pe contractul de parteneriat public-privat.

Denumirea actului normativ

2. Modificări aduse legislației privind achizițiile publice

Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii („**Legea nr. 278/2010**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898/31.12.2010

Intrare în vigoare

3 ianuarie 2011

Legături cu alte acte normative

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii („**O.U.G. nr. 76/2010**”)

Legături cu acte normative aplicabile la nivelul UE

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare („**O.U.G. nr. 34/2006**”)

Regulamentul (CE) nr. 1177/2009 al Comisiei din 30 noiembrie 2009 de modificare a Directivelor 2004/17/CE, 2004/18/CE și 2009/81/CE ale Parlamentului European și

Dispoziții principale

ale Consiliului în ceea ce privește pragurile de aplicare a acestora în cazul procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții

Legea nr. 278/2010 prin care a fost aprobată, cu modificări și completări, O.U.G. nr. 76/2010 a adus noi modificări legislației privind achizițiile publice, în special cu privire la pragurile valorice în funcție de care se stabilește aplicarea anumitor reguli, pragurile valorice care permit aplicarea procedurii cererii de oferte și soluționarea contestațiilor.

Modificarea unor praguri valorice

Potrivit redactării inițiale a O.U.G. 76/2010, aplicabilitatea sau nu a prevederilor O.U.G. 34/2006 sau doar a unora dintre acestea (de exemplu, în legătură cu publicarea unor anunțuri sau respectarea unor termene), în funcție de context, se stabilea în funcție de pragurile valorice de (i) 4.845.000 Euro, în cazul contractelor de lucrări, (ii) 125.000 Euro, 193.000 EURO ori 387.000 Euro (în funcție de context), în cazul contractelor de servicii, sau (iii) 125.000 Euro sau 387.000 Euro (în funcție de context), în cazul contractelor de lucrări. Potrivit dispozițiilor O.U.G. 76/2010, în cazul în care valoarea contractului în cauză era mai mare decât pragurile relevante menționate anterior, prevederile corespunzătoare ale O.U.G. 76/2010 se aplicau, iar, în cazul în care valoarea contractului era egală sau mai mică decât pragurile respective, fie nu se aplicau dispozițiile O.U.G. 34/2006, fie se aplicau dispozițiile O.U.G. 34/2006 care reglementau materia într-un mod mai flexibil (de exemplu, nu exista obligația de publicare a unor anunțuri ori erau reglementate termene mai scurte). În prezent, conform redactării Legii nr. 278/2010, contractele a căror valoare este egală cu pragurile relevante menționate mai sus vor fi supuse regulilor stabilite anterior pentru contractele cu valori mai mari decât pragurile respective, în timp ce, doar pentru contractele cu valori mai mici (iar nu și egale) cu pragurile, fie nu se vor aplica dispozițiile O.U.G. 34/2006, fie se vor aplica dispozițiile acesteia care erau aplicabile anterior atât pentru contractele cu valori mai mici cât și pentru contractele cu valori egale cu pragurile respective.

Modificarea condițiilor – pragurilor valorice – pentru aplicarea procedurii cererii de oferte

Legea nr. 278/2010 a modificat pragurile valorice în funcție de care este permisă aplicarea procedurii cererii de oferte. Astfel, procedura cererii de oferte va putea fi aplicată de către o autoritate contractantă numai în situația în care valoarea estimată, fără TVA, a contractului de achiziție publică este mai mică decât echivalentul în lei al următoarelor praguri:

- 125.000 Euro pentru contractul de furnizare, în loc de o valoare mai mică sau egală cu echivalentul în lei al 100.000 Euro, conform redactării anterioare;
- 125.000 Euro pentru contractul de servicii, în loc de o valoare mai mică sau egală cu echivalentul în lei al 125.000 Euro, conform redactării anterioare;
- 4.845.000 Euro pentru contractul de lucrări, în loc de o valoare mai mică sau egală cu echivalentul în lei al 1.000.000 Euro, conform redactării anterioare.

Soluționarea contestațiilor

Modificările aduse prin dispozițiile Legii nr. 278/2010 operează o distincție între (i) contestațiile care au ca obiect actele autorității contractante emise pe parcursul și în legătură cu procedura de atribuire și (ii) acțiunile care au ca obiect contractele (executarea, nulitatea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea, denunțarea unilaterală a acestora) de achiziție publică.

În cazul acțiunilor din cea de-a doua categorie, competența revine, ca și până la intrarea în vigoare a Legii nr. 278/2010, instanțelor judecătorești, în timp ce, în cazul contestațiilor din prima categorie, Legea nr. 278/2010 nu mai conține dispoziții exprese decât cu privire la soluționarea acestora de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor („CNSC”), organism independent cu activitate administrativ-jurisdicțională. Au fost eliminate prevederile care reglementau soluționarea contestațiilor împotriva actelor autorităților contractante de către instanțele de judecată, ca alternativă la soluționarea acestora de către CNSC, precum și trimiterile referitoare la aplicarea legislației generale în materia contenciosului administrativ. Cu toate acestea, modul de interpretare și aplicare a modificărilor operate prin dispozițiile Legii nr. 278/2010 este susceptibil a genera dificultăți în practică având în vedere că dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituția României stabilesc că procedurile administrativ-jurisdicționale sunt facultative. Ca urmare, chiar și în lipsa unor prevederi specifice în cuprinsul O.U.G. 34/2006, se poate susține că persoanele interesate pot contesta actele administrative emise de autoritățile contractante pe parcursul procedurii de atribuire conform prevederilor generale privind contenciosul administrativ din Legea nr. 554/2004.

Drept imobiliar

Denumirea actului normativ	Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local („ Legea nr. 255/2010 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853/20.12.2010
Intrare în vigoare	23 decembrie 2010
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică („ Legea nr. 33/1994 ”)
Dispoziții principale	<p>Legea nr. 255/2010 reglementează procedura de expropriere a bunurilor imobile proprietate a persoanelor fizice sau juridice, cu sau fără scop lucrativ, sau a oricăror alte entități precum și cele aflate în proprietatea privată a comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, pe care se realizează lucrări de utilitate publică de interese național, județean sau local („Procedura”), precum: (i) lucrările de construire, reabilitare și modernizare de drumuri de interes național, județean și local, lucrările de construcție, reabilitare și extindere a infrastructurii feroviare publice, lucrările necesare dezvoltării rețelei de transport cu metroul și de modernizare a rețelei existente, lucrări de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare, precum și a infrastructurii de transport naval, (ii) lucrări de construcție, reabilitare, modernizare, dezvoltare și ecologizare a zonei litorale a Marii Negre, (iii) lucrări de interes național de dezvoltare a producerii, transportului și distribuției de energie electrică și gaze naturale, precum și a extracției de gaze naturale, etc.</p> <p>Etapele Procedurii reglementate de Legea nr. 255/2010 sunt:</p> <ul style="list-style-type: none">• Aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai lucrărilor de interes național, județean sau local;• Consemnarea sumei individuale aferente reprezentând plata despăgubirii pentru imobilele care fac parte din coridorul de expropriere și afișarea listei proprietarilor imobilelor;• Transferul dreptului de proprietate, și• Finalizarea formalităților aferente procedurii de expropriere. <p>Prima etapă a procedurii de expropriere constă în obligația expropriatorului, de a aproba prin hotărâre de Guvern sau, după caz, prin hotărâre a autorității administrației publice locale sau județene, respectiv a Consiliului General al Municipiului București: (i) indicatorii tehnico-economici ai lucrărilor de interes</p>

public, (ii) sursa de finanțare, (iii) declanșarea procedurii de expropriere a tuturor imobilelor care constituie coridorul de expropriere, (iv) lista proprietarilor, (v) sumele individualizate aferente despăgubirilor estimate de expropriator în baza raportului de evaluare întocmit și (vi) termenul în care acestea se virează într-un cont deschis pe numele expropriatorului la dispoziția proprietarilor de imobile.

A doua etapă constă în obligația expropriatorului de a consemna sumele individuale reprezentând plata despăgubirilor la dispoziția proprietarilor de imobile supuse exproprierii. În acest sens, expropriatorul transmite către proprietari notificarea intenției de expropriere a imobilelor și publică lista imobilelor la sediul consiliului local și pe pagina proprie de internet a expropriatorului. În termen de 30 de zile de la data notificării, proprietarii de imobile au obligația de a se prezenta la sediul expropriatorului în vederea stabilirii unei juste despăgubiri.

În termen de 5 zile de la expirarea termenului de 30 de zile menționat mai sus, expropriatorul are obligația de a emite decizia de expropriere ce constituie titlu executoriu pentru predarea bunului imobil iar contestația asupra deciziei de expropriere nu suspendă transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile în cauză.

Potrivit celei de a treia etape a Procedurii, transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor din proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ teritoriale și administrarea expropriatorului, operează de drept de la data emiterii actului administrativ de expropriere de către expropriator, ulterior consemnării sumelor aferente despăgubirii.

Imobilele proprietate privată necesare pentru relocarea utilităților, pentru orice fel de amenajări necesare realizării lucrărilor publice sunt expropriate potrivit Procedurii. Totodată, și imobilele pentru care s-au formulat notificări de restituire în baza Legii 10/2001 și care fac parte din coridorul de expropriere sunt supuse la rândul lor Procedurii sau, după caz, transferate în domeniul public al statului și în administrarea autorităților competente.

Comisia de verificare a dreptului de proprietate sau a oricărui alt drept real în termen de 5 zile de la emiterea deciziei de expropriere analizează cererile formulate de titularii drepturilor reale sau neacceptarea cuantumului despăgubirii. Plata despăgubirilor pentru imobilele expropriate se face în baza cererilor depuse într-un termen de 10 zile de la data aducerii la cunoștința publică a deciziilor de expropriere adresate de către titularii drepturilor reale, precum și

de către orice persoană care justifică un interes legitim. În termen de 15 zile de la solicitarea comisiei, solicitantul are obligația să completeze documentația depusă privind calitatea de titular al dreptului real pentru care solicită despăgubirea.

În situația în care imobilele expropriate sunt proprietatea unei persoane decedate, despăgubirea urmează a fi consemnata pe seama defunctului urmând a fi eliberata succesorilor care își dovedesc aceasta calitate. În cazul unor situații litigioase privind drepturile reale asupra imobilelor supuse exproprierii, sumele aferente exproprierii se consemnează pe numele persoanelor aflate în litigiu, urmând a fi plătite persoanelor ce vor fi stabilite va fiind îndreptățite a primi astfel de despăgubiri.

În termen de cel mult 90 de zile de la data emiterii hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirilor, expropriatorul are obligația de a efectua prin transfer bancar sau numerar, plata despăgubirilor către titularii drepturilor de proprietate asupra imobilelor expropriate sau sa consemneze aceste despăgubiri pe numele acestora.

Expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii se poate adresa instanței judecătorești competente în termenul general de prescripție, care curge de la data la care i-a fost comunicată hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii, fără a putea contesta transferul dreptului de proprietate către expropriator. Cererile adresate instanței judecătorești sunt scutite de taxa judiciară de timbru. Căile de atac nu suspendă efectele hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii și transferului dreptului de proprietate.

Bunurile imobile, proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, care sunt afectate de lucrările de utilitate publică trec în proprietatea publică a statului și în administrarea reprezentanților expropriatorilor, în termen de 30 de zile de la înștiințarea unității administrativ-teritoriale. În cazul bunurilor aflate în proprietatea privată a comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, transferul dreptului de proprietate operează după consemnarea sumelor individuale.

Actele juridice care se încheie după data afișării hotărârii privind cuantumul despăgubirii sunt lovite de nulitate absolută.

Autor

oana.mina@tuca.ro

Detalii contact:

Piața Victoriei
Șoseaua Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, aripa de vest, et. 8
Sector 1
București 011141
România

T (40-21) 204 88 90

F (40-21) 204 88 99

E office@tuca.ro

W www.tuca.ro

Disclaimer

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte.

Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Buletinul Legislativ, persoanele de contact sunt:

Florentin Țuca, Avocat asociat coordonator (florentin.tuca@tuca.ro)

Cornel Popa, Avocat asociat (cornel.popa@tuca.ro)

Cristian Radu, Avocat colaborator coordonator (cristian.radu@tuca.ro)